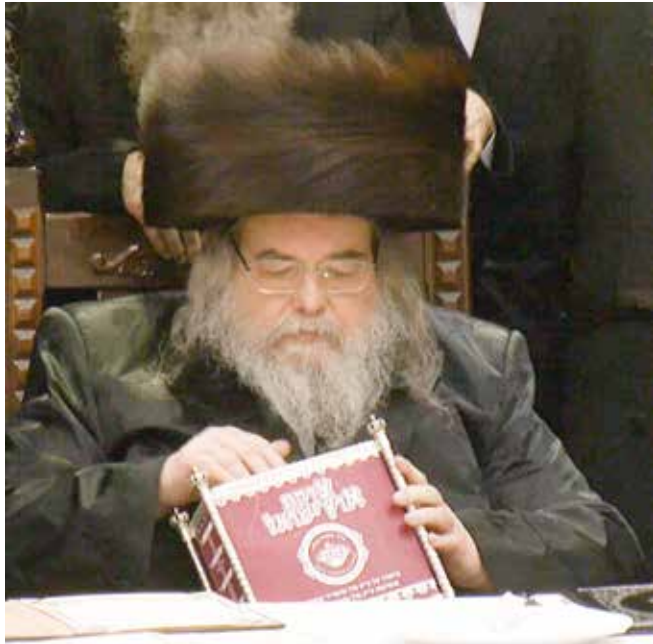

חג הסוכות תשע"ח

צדקת הישועות

למען צדקתך

"בשבעה ימי חג הסוכות נשרש האמונה בנפשות ישראל
על להבא להיות חוסים בו יתברך, והוא על ידי מצות
סוכה, דיתבו תחות צלא דמהימנותא" (ע"י זוה"ק ח"ג קג, א).

פרי צדיק שמיני עצרת אות ל"ה

הסוכה הקדושה בה אנו יושבים במהלך שבעת ימי חג הסוכות, מכונה לא אחת בספרי הקודש כ"צילא דמהימנותא". היינו, כי רב-כוחה וסגולתה של מצוות הסוכה להטמיע ולהחדיר בלבבות בני ישראל את אמונת האומן הפשוטה בהשי"ת, שנבוא להאמין באמונה שלימה ופשוטה "שהבורא יתברך שמו הוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים", ושהכל נעשה בהשגחה פרטית ומדוקדקת לפרטי פרטים משמי מעל, ואין שום מקרה בעולם כלל.

כיון שכך אמרנו, אין מתאים מכך, להגיש בימי אמונה נעלים אלו מקבץ סיפורי אמונה והשגחה פרטית, גילויי אותות אהבה מן השמים לבני ישראל, סיפורים המראים ומחווים לנו שוב בצורה פשוטה, בהירה ונחרצת, עד כמה גדול כוח הצדקה, עד שהקב"ה מקיים בגינה "הושענא" מכל צרה וצוקה נגד ומחלה, וכל זאת "למען צדקתך" - למענם ובזכותם של נותני הצדקה.

ואם בכל נותני צדקה כך, על אחת כמה וכמה בצדקה נעלית שכזו, המעמידה על תילו עולם ומלואו של מעל י"ג אלף תלמידים לומדי תורה ועמליה בטהרה, ועוד בה שלישייה - קופה שעליה נסובה האמירה החדה והברורה שיצאה מפורש מפי כהן גדול לאמור: "והיא סגולה לכל דבר", בבחינת 'צדיק גוזר והקב"ה מקיים'.

במקבץ סיפורים זה יוכלו הקוראים החשובים למלא נפשם השוקקה בסיפורי השגחה פרטית מופלאים, שידודי מערכות הטבע ושינוי סדרי עולם, שהמכנה המשותף שלהם הוא חוט של חסד הנשזר בינותיהם: כוח התורה, כוח הצדקה וכוח הצדיק, אשר יחדיו פועלים המה גדולות ונצורות עבור תומכיהם, ועל כך כבר נאמר כי 'החוט המשולש לא במהרה ינתק'...

אחת תקוותינו ותפילתנו, שנזכה כולנו יחד לעמוד איתנים לימין עולם התורה האדיר דחסידי בעלזא ולחזות בביסוסה והתחזקותה, ונזכה כולנו יחד לחזות בקרוב ממש בקיום החזון האמוני של כלל ישראל "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח" יחד עם מלכינו עטר"ת שליט"א בראשינו, אכ"ר.
בברכת חג שמח ומבורך

נגד כל הסיכויים

< עמ' 4

שניים שעשאוהו...

< עמ' 8

און אַ גוטע שָׁעָה

< עמ' 9

6:15 ב-ד-י-ו-ק!

< עמ' 10

איפה הכסף?!

< עמ' 11

נס ופלא-פון

< עמ' 12

היום ארבעים יום...

< עמ' 13

טכנולוגיה בגרוש

< עמ' 14

יו"ל ע"י מערכת קופת הצדקה
"צדקת ארץ ישראל"

שע"י מרכז מוסדות בעלזא שבארץ ישראל
מוקד תרומות 24 שעות בארץ ישראל
1800-76-76-76

מוקדי התרומות בעולם
ארה"ב - 1877-PUSHKAH
מונטריאול - 1855-223-7676

לונדון / מנסטר - 0333-123-7676
שאר המקומות - 972-722-656-222

פסק - 0722-656-223
7676@belz.org

עיצוב: **משה יאקאב**

sponsored by:

בכל מצב • מכל מקום • בכל עת

צדקת
ארץ ישראל

והוא סגולה לכל דבר

בכל מצב שהוא

מהיום, תוכלו להתקשר
ולתרום באופן מיידי
בכל מקום, בכל שעה, מכל מדינה!

מכל שעה

מענה אנושי

מענה אוטומטי

לאחר ההצלחה הגדולה בארץ ישראל
'מוקד התרומות' מגיע לחו"ל

לונדון / מנשסטר

0333-123-7676

מונטריאול

1855-223-7676

Save the number on your mobile device for use when needed

והיא סגולה לכל דבר

סגולה לכל

דבר נגד

כל

הסיכונים

ערב פסח.

קול הלמות המחבטים על המזרונים שכך זה מכבר, אף שואבי-האבק כבר נדמו והחזרו למקומם.

רבבות עמך בית ישראל מצויים עתה בעיצומם של ההכנות והבישולים לקראת ליל הסדר הקרב ובא בצעדי ענק, וכבר עומד לחול ביום שני בשבוע הבעל"ט.

שונה היתה האווירה בביתנו באנטווערפן, שם כבר שררה באותו זמן מנוחת שלום ושלווה, ללא התרוצצויות וקנייות, בישולים וסידורים. הרי השנה אנו עומדים לטוס לארץ הקודש לחג הפסח! וכי מילתא זוטרתי היא?!

ההתרגשות ניכרה היטב על פני הילדים, אשר שמחתם הלכה וגברה ככל שהתקרב יום הנסיעה, שנקבע למוצאי שבת הקרוב, מוצאי שבת הגדול.

הכל כבר היה מוכן ומזומן. המזוודות כבר מולאו בבגדי השבת והחול, ואף ה'סט' של ליל הסדר יחד עם ה'קיטעל' הצחור כבר הוכנסו אחר כבוד למזוודה.

רק מכשול אחד קטן עדיין עמד בפנינו, והוא, אופן ההגעה מביתנו באנטווערפן אל שדה התעופה באמסטרדם, מרחק של כשעתיים נסיעה.

אולם, בס"ד התגברנו עד מהרה גם על כך, כשמצאנו נהג נכרי המבצע נסיעות שכאלו דרך קבע, וסיכמנו עמו שבלי ליל מוצאי שבת, בשעה 12:30 בדיוק, נצא לדרכינו אל שדה התעופה. כיון שעלינו להתייצב בשדה התעופה לפחות שלוש שעות טרם המראת המטוס, כפי שנאמר לנו בעת הזמנת כרטיסי הטיסה.

נו, לכאורה הכל טוב ויפה.

בעצם, רק לכאורה...

ערב שבת הגדול, דקות אחדות טרם זמן הדלקת הנרות, ולפתע הפלאפון מזמזם.

"מי זה יכול להיות בשעה כה מאוחרת"

אני מהרהר בליבי תוך

כדי הוצאת המכשיר

מכיס, והנה קולו

של הנהג

הנכרי האמור לקחת אותי במוצ"ש לשדה התעופה בוקע ועלה מתוך השפופרת: "הלו, אני ממש מתנצל, אבל אני לא יכול לבצע את הנסיעה המתוכננת, כיון שאני אף פעם לא נוסע נסיעות שכאלו בלילות".

אני מנסה לקטוע את דבריו ולטעון שאני לא מקבל את הביטול, מה גם שכך סיכמנו מלכתחילה, אבל הוא מיד ממשיך: "פשוט בתחילה חשבתי שהנסיעה אמורה להתבצע מחר בצהרים, אבל עכשיו נפל לי האסימון שאתה כיהודי וודאי לא מתכוין לנסוע בשבת, וככל הנראה התכוונת ללילה שאחרי, ולכן אני מודיע לך בצער אל הביטול".

אני שולח מבט חפז על השעון, ונוכח לראות שאני כבר כמעט מוכרח לסיים את השיחה מפאת כניסת השבת הקריבה.

במהירות אני יורה כמה משפטי תחנונים לעבר הנהג, ומפציר בו בכל לשון של בקשה: "אנא ממך, חרוג הפעם ממנהגך והובילנו במוצאי שבת למחוז חפצי, כי פשוט בעוד מס' דקות אני מנוע מלשוחח בטלפון מפאת יום השבת, ואיך אוכל למצוא במוצאי שבת נהג שיסכים לקחת אותי בהתראה כה קצרה?".

לאחר בקשה חוזרת ונשנית תוך הבטחת תוספת 'טיפ' הגון השתכנע הנהג, לא לפני שהוא מתריע בלשון שאינה משתמעת לשני פנים: "זכור ידידי, אנחנו יוצאים בשעה 12:30 ב-ד-י-ו-ק! אני לא אסבול איחור כל-שהוא, אף של חצי דקה. כשמחוגי השעון יעמדו על 12:31 אני זז מביתך - איתך או בלעדך!".

נו נו, זאל זיין אזוי.

•

וביום השבת קודש...

הבן שלי מתעורר משנתו כשהוא לא מרגיש טוב. סחרחורות, כאבי ראש, הקאות, וכל הנלווה לכך.

אם קיוונו שבמהלך היום זה ירגע והוא

ובשעה 12:32 אני מקבל שיחה בהולה מזוגתי שתחי' האומרת כי הנהג אינו מוכן לחכות יותר אפילו חצי דקה. "או עכשיו או בכלל לא" הוא אומר. ואכן, לא חולף חצי דקה ואני שומע מהחלון את נהמת מנוע הטנדר ההולך ומתרחק.

למדי, כי הרי מה יש לי להגיע לטיסה בזמן, אם ממילא לא אוכל לטוס עם הטיסה האמורה...

ליתר בטחון אני מוציא מאמתחתי שטר של 50 € ומפרישו לטובת צדקת אר"י שעי"מרכז מוסדות בעלזא, כשתפילה חרישית נישאת בליבי שסגולת הצדקה תעמוד לי גם הפעם...

ביני לביני החל לרדת שלג מן השמים, כשהטנדר שלנו לא היה מצויד בצמיגים כשירים לנסיעה בשלג, כך שהמהירות המרבית שהוא יכל לנסוע היה על 60 קמ"ש בלבד... השעון המשיך ותיקתק בקצב שלו, ולעומת כן ליבנו החל אף לתקתק ולפעום בקצב מהיר... "אני חושש שגם את הטיסה לא נספיק" אני אומר בקול את מה שכולנו חושבים, אבל גם לחזור כבר אין טעם...

נו, אז מה עושה יהודי טוב במצב שכזה? צדקה כבר הפרשנו, וכעת הגיע עת התפילה. הוצאתי ספר תהילים קטן מכיסי והתחלתי להתפלל, לא לפני שאמרתי "תפילת הדרך" בכוונה יתירה, כשהתיבות מקבלות הפעם משמעות מיוחדת, כביכול נכתבו במיוחד בשבילנו:

"שְׁתוּלֵינוּ לְשָׁלוֹם וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם וְתִדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתִסְמְכֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתִגְיַעֲנוּ לְמַחֲזוֹ חֲפְצֵנוּ לְחַיִּים לְשִׂמְחָה וְלְשָׁלוֹם" - שנגיע בזמן אל שדה התעופה, ולא ניאליץ לסוב על עקבותינו בפחי נפש...

"וְתִתְּנֵנוּ לְחֹן וְלְחֶסֶד וְלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָּל רְאִינֹ, וְתִגְמְלֵנוּ חֲסִדִים טוֹבִים, וְתִשְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ" - שנמצא הן בעיני פקידי מעבר הגבול, או לחליפין - שהקב"ה יסמא את עיניהם מראות, ואל יבחינו שהפספורט שלי אינו נמצא...

כמו כל דבר שמסתיים בסוף, כך גם דרכינו לשדה התעופה הסתיימה בסופו של דבר, אם כי באיחור רב ומשמעותי.

שלשלתי לידי הנהג את מלוא הסכום שהוא דרש על הנסיעה המפוקפקת, מחיר כפול ומפולפל בלי עין הרע, וטרם שנפרדנו לשלום ביקשתי מהנהג להמתין כאן עוד כחצי שעה כיון שיתכן מאוד שאני איאלץ לחזור עמו הביתה לאנטווערפן...

הגענו ל'צ'ק-אין' הראשון לצורך העברת

אם קיווינו שבמהלך היום זה ירגע והוא יתחיל להתאושש, הרי שצהרי השבת לא הטיבו במאומה.

אני מהרהר לעצמי, אבל מה עושים עכשיו, בלי טנדר ובלי פספורט, ועוד מעט אולי גם ללא טיסה...

נו שוין, קודם אנסה למצוא טנדר חילופי, אם יש בכלל דבר שכזה ב-1:00 בלילה. מירב ומיטב חברות ההסעות של אנטווערפן והגלילות זכו לקבל ממני שיחת טלפון באותו ליל שימורים, אבל רובם אפילו לא טרחו לענות... מי עונה לטלפון בשעה כזו?

לאחר מאמצים כבירים הצלחתי ברוב סייעתא דשמיא לאתר נהג יהודי מאנ"ש שהואיל לקחתנו למחוז חפצינו, לאחר תחנוני המרובים כמובן.

הנהג הגיע, אנחנו מעמיסים את כל חבילותינו על הטנדר וסוף סוף יוצאים לדרך בשעה טובה ומוצלחת.

באמצע הדרך, כשאנו כבר נמצאים במרחק של כחצי שעת נסיעה, אני נזכר לפתע כי בעצם אני נמצא עדיין בעיצומו של מבצע החיפוש אחר הפספורט האבוד, שבלעדיו אין לי מה להגיע לשדה התעופה. אולם, הצצה מהירה על השעון גרמה לי להבין כי אם אחזור כעת הביתה, וודאי שלא אספיק להתייצב לטיסה במועד ולא אוכל לטוס הלילה. "כך לפחות אגיע לטיסה בזמן" גמלה ההחלטה בליבי, החלטה שבסיפור מן השורה הינה אווילית

יתחיל להתאושש, הרי שצהרי השבת לא הטיבו את מצבו במאומה.

לא נותרו שני ברירות בידי. במוצאי שבת, מיד אחרי הבדלה, קמתי ונסעתי עם בני שיחי לרופא תורן המקבל קהל באזור מרוחק מביתנו, כאשר הרופא נתן לנו מרשם לרכישת אנטיביוטיקה.

מחדרו של הרופא נאלצנו לנדוד לקצהו השני של העיר שם נמצא בית-המרקחת התורן הפתוח בשעות האלה של הלילה, שם אוכל לרכוש את האנטיביוטיקה. כך הלך הזמן היקר ונשרף לו לאיטו, עד שהגעתי הביתה בשעה ממש מאוחרת, כשנותר בידינו זמן מועט עד ל-12:30.

במקביל נאלצנו לכבס את בגדי הילד שהתלככו בעת ההקאה ביום השבת, אך לא היה סיפק בידינו לייבש את הבגדים כדבעי כיון שמחוגי השעון כבר עמדו על 12:26... דחסנו במהירות את הבגדים הרטובים לתוך המזוודה וירדנו חיש מהר עם כל החבילות, בטרם יספיק הנהג לממש את איומו ולברוח לנו.

אולם, באמצע סחיבת המזוודות הכבדות אני נזכר כי שכחתי לקחת עמי את הפספורט, ובלעדיו הרי אין טעם להגיע לשדה התעופה, כיון ששומרי הגבול יראו לי במהירות את הדרך חזרה הביתה...

עליתי במהירות חזרה לביתי והתחלתי לתור אחר הפספורט, אבל כבתזמון מושלם הפספורט המיוחל פשוט נעלם מהאופק... בינתיים השעון המשיך לעשות את שלו, ובשעה 12:32 אני מקבל שיחה בהולה מזוגתי שתחי' האומרת כי הנהג אינו מוכן לחכות יותר אפילו חצי דקה. "או עכשיו או בכלל לא" הוא אומר. ואכן, לא חולף חצי דקה ואני שומע מהחלון את נהמת מנוע הטנדר ההולך ומתרחק.

"מה אפשר לעשות, א' גוי א'זי פֶּאָרְט א' גוי"

נשכח הדרכון הבלגי בבית (כנראה הוא מונח לו אי-שם באחת מהמגירות, חבוי יחד עם הדרכון שלי...). וכאן נמצא רק הדרכון האמריקאי, אשר אינו מאפשר יציאה מבלגיה, בגין כך שלא מופיע בו איך ומתי נכנס בעל הדרכון לבלגיה...

"זהו זה, הסיפור נגמר" אני חושב בליבי "אני נמצא כאן בלי דרכון, זוגתי אכן נמצאת עם דרכון - אך ללא הדרכון המתאים, ואני עוד חולם שאוכל לצאת מבלגיה בצורה שכזו... עלי להתחיל כבר ומיד לתכנן איפה להיות בליל הסדר כאן באנטוורפן."

"הלו, מה קורה? איך נכנסת בכלל לבלגיה" קוטע קולו של הפקיד את הרהורי הנוגים, כשהוא פונה בסבר פנים חמורות אל זוגתי. זוגתי מתחילה להסביר שהיא בכלל תושבת בלגיה קבועה אלא שהיא שכחה את הדרכון הבלגי בבית, אבל הפקיד כלל לא מתרצה משכנועיה... "אין דבר כזה! בלי דרכון לא יוצאים מבלגיה, נקודה. או שאת נוסעת הביתה וחוזרת עם הדרכון המתאים, או שאת נוסעת הביתה ונשארת שם. כאן אין לך מה לחפש ללא דרכון בלגי!" אומר פקיד הביקורת בנחרצות, תוך כדי שהוא מנסה להזעיק את קצין המשמרת בכדי להיוועץ עמו מה לעשות.

אדחכי והכי, בתוך בליל הצעקות ואי-הבהירות, אני מניח בטבעיות את כרטיס האזרחות שלי על הדלפק, והפקיד, שהיה עסוק בשיחת הטלפון שלו עם הקצין, לא שם לב מה בדיק הנחתי שם, ובעודו משיח הוא מחתים לי את כרטיס האזרחות לפי תומו, כביכול מדובר בדרכון אורגינלי, ו-תוך רגע אני מוצא את עצמי מעברו השני של הגבול יחד עם ילדי!

אך, הנס עדיין לא מושלם... זוגתי שתחי עדיין ממתנה לבואו של קצין-המשמרת שאכן מגיע לאחר מספר דקות, ולאחר שהוא שומע את פרטי הסיפור הוא ממחר לטלפן לפה ולשם, ותוך דקה הוא חוזר כשבפיו הבשורה שאכן זוגתי תושבת בלגיה מן המניין, וכיון שכך היא יכולה לעבור את מעבר הגבול עם הדרכון האמריקאי...

--- והיא סגולה ל-כ-ל דבר!!!

בהודאה להשי"ת
על כל הטוב והחסד,
יצחק ברנשטיין
אנטוורפן

לשמיעת הסיפור מכלי ראשון
ניתן ליצור קשר:
324-8310-4214

התפנית החדה לטובה אנו ממשיכים יחד כל בני המשפחה, קרובים ובאים אל שעת ההכרעה הגורלית...

והנה, הגענו לביקורת הדרכונים - - -

זהו זה. כאן יחרץ דינו האם נזכה לחגוג את ליל הסדר בארץ הקודש, או שמא...

אני מרמז לזוגתי תחי' שתחילה תגיש היא את הדרכון לבדיקה וההחלטה, במטרה להרוויח עוד כמה רגעים בטרם יעלו עלי, והנה - בעיה חמורה חדשה מתגלעת לפנינו, בעיה שכלל לא נתנו את דעתנו עליה לפני כן מרוב הלחץ...

העניין הוא כי לזוגתי ישנם שני דרכונים: דרכון בלגי עמו היא משתמשת בכניסות וביציאות של בלגיה, ודרכון אמריקאי אשר בא לידי שימוש בכניסתה ויציאתה לארץ ישראל, כמו גם בנסיעותיה לארה"ב.

נמצא לפי זה שרק בדרכון הבלגי מופיעים רישומי הכניסות לבלגיה, ובכדי לצאת מבלגיה הרי יש להראות שנכנסו לשם בדרך חוקית ולגאלית, אך הפעם מרוב הבהילות והחופזה

"אני נמצא כאן בלי דרכון, זוגתי אכן נמצאת עם דרכון - אך ללא הדרכון המתאים, ואני עוד חולם שאוכל לצאת מבלגיה בצורה שכזו..."

המזוודות ושליחתן אל בטן המטוס, כשכמובן - הדבר הראשון שהפקיד דורש ממני הוא לא אחר מאשר הדרכון. התחלתי לשחק כאילו אני מחפש את הדרכון ולפתע אני נוכח לראות שהדרכון איננו. הוצאתי את כרטיס האזרחות הבלגית שיש לי (מקביל לת.ז. ישראלית) והראיתיו לפקיד, כשאני מתנצל ואומר שאינני מצליח למצוא את הפספורט...

לאחר מחשבה הוא אומר לי: "תשאיר כאן את המזוודות ותמשיך הלאה, אבל דע לך שבלי דרכון אין לך סיכוי לעבור את מעבר הגבול... אני ממליץ לך למצוא אותו כאן ועכשיו!"

אני ממשיך לפשפש בכיסי, עד שאני מוצא כרטיס מעבר כלשהוא שהיה בשימוש בעבר אך כיום כבר יצא מכלל שימוש, אך בכל זאת אני מוציא אותו ומראה לו אותו כשאני מפטיר בבטחון מעושה: "זה בסדר, יאפשרו לי לעבור עם הכרטיס הזה", ותוך כדי אני מתחיל להעלות את המזוודות על המשקל.

והנה, כאילו לא עברנו מספיק עד עכשיו, וכאילו לא די במה שעוד מצפה לנו עם הדרכון האבוד, נפלה עלינו בעיה חדשה מכיוון לא צפוי. "משקל המזוודה שלכם חורג ב-10 ק"ג מהמשקל המותר" מעירה לנו הפקידה. "עליכם להפחית את המשקל החורג, אחרת תיאלצו להיפרד מהמזוודה".

בלב כבד אני ניגש אל המזוודה ומתחיל לפתחה, כשבמקביל זוגתי שתחי' החלה לגולל בפני הפקידה את מה שאירע היום בבוקר עם בנינו שיחי', ושבגין כך נאלצנו לכבס את בגדיו טרם הנסיעה ולא הספקנו לייבשם, וכתוצאה מרטיבות הבגדים עלה משקל המזוודה בצורה כה משמעותית.

לפליאתנו עשה הסיפור את שלו, ועד מהרה מחווה לנו הפקידה שהכל בסדר עם המזוודה ואנו יכולים להמשיך בדרכינו. נפעמים ושמחים על

שניים

שעשאוהו...

משעולי

הרי הגליל, בוקר ערב

שבת קודש.

הרכב השכור מחליק בנינוחות על כבישי הגליל המתפתלים, עושה את דרכו בואכה עיר הקודש צפת ת"ו.

זו לי הפעם הראשונה שאני שוכר רכב לנסיעה כה משמעותית וממושכת, מהמרכז עד לצפון הרחוק, למרומי הגליל, אבל - ללא דאגה יתירה. 'כל דבר הרי צריך לעשות בפעם הראשונה' הרהרתי בליבי, כשעדיין אינני צופה את פני העתיד להתרחש... כמובן שטרם יציאתי לדרך הארוכה שלשלתי כמה פרוטות לקופת הצדקה של ה'מרכז', וכך יצאתי לדרך שליו ורגוע.

לאחר כמה שעות של נסיעה רגועה ובטוחה הגענו בשלום למחוז חפצינו, אל הדירה השכורה בעיר צפת, ולאחר שפרקנו את חפצינו מהרכב נכנסנו לדירה והתחלנו בהכנות לקראת שבת המלכה.

כעבור זמן מה, לאחר שהתבשילים הוכנו והילדים כבר היו מוכנים ומזומנים לכבוד שבת, החלטנו לנצל את השעות הספורות שעדיין נותרו עד כניסת השבת ולצאת לגיחה קצרה לעבר הר מירון הסמוך, לשפוף שיח על ציונו הקדוש של רשב"י.

ירדנו בזריזות אל הרכב שחנה בסמוך לדירה, והנה אני נוכח לראות שמחוסר התמצאותי בתהלוכות הרכב ואופן השימוש בו ובעשרות הכפתורים השונים והמתגים המשונים, לא שמתי לב שיש לסגור את הסוויץ' של הרכב והשארתי אותו פתוח לשעות ארוכות, מה שגרם לכך שהמצבר נחלש היטב ולא היה בכוחו לתפקד כראוי...

אבל, היות וכאמור זו הפעם הראשונה שאני שוכר רכב, לא יחסתי לכך משמעות יתירה. אני נכנס לרכב, מוריד את ה'האנד ברעקס', מתניע, ו-יוצא לדרך לכיוון מירון.

לפתע, בעיצומם של הירידות החדות, אני חש פתאום קושי רב בסיבוב ההגה. אני

מחליט מיד לנסות ולעצור, אבל - אינני מצליח ללחוץ על הברעקס - - -

הבנתי מיד שחיי וחיי כל משפחתי נתונים בסכנת חיים מיידית, שהרי אני עלול לאבד שליטה על הרכב לגמרי, ואז הגרוע מכל יכול לקרות חלילה...

ברם, ברוב רחמי וחסדיו יתברך עלינו לא אבדתי את יישוב הדעת, ולאחר מאמץ רב הצלחתי לעצור את הרכב לחלוטין בשולי הדרך.

יצאתי מהרכב, תוך שאני נושף נשימה ארוכה ומודה בליבי להש"ת על שיצאנו מכלל סכנה, אבל מיד אני מתחיל לחשוב: 'נו, מה הלאה, איך מתקדמים מכאן...!'

אני מביט על הרכב כ'תרנגול בבני אדם', ואינני יודע בחייכון וביומיכון מה עושים ואיך עושים. אני מתקשר לחבר טוב בכדי להיוועץ עמו מה לעשות, והדבר הראשון שהוא שואל אותי הוא: 'מה קרה לרכב?', אבל אני לא מצליח לענות לו, וזאת מהסיבה הפשוטה שאני פשוט כמעט לא יודע מה זה רכב... אני רק יודע איך מתניעים ונוסעים, ותו לא מידי...

ובינתיים השמש עושה את שלה ללא הפוגה, הולכת ומתקדמת בצעדים משמעותיים אל עבר סיום תפקידה היומי, כשהיא אינה מתחשבת כלל וכלל ברכבים תקועים ובנהגים נבוכים שאין לא-ל ידם להתקדם לביתם בטרם תפרוס שבת המלכה את כנפיה...

'למירון כבר בטח לא נגיע היום' אני אומר לבני משפחתי המאוכזבים, כשבליבי הולף הרהור עגום: 'הלוואי שלצפת כן נצליח לחזור...!'. וכך אני עומד שם בשולי הכביש, תקוע באמצע שום מקום, ומנסה לחשוב מאין יבוא עזרי.

לפתע, בינות לאלפי המחשבות המתורוצצות בליבי הלך ושוב, מבזיקה בי המחשבה: 'מה עם ה'מרכז'?! הרי עדיין לא ניסיתי לגייס את ה'סגולה לכל דבר'

למעני...! אינסטינקטיבית אני שולף את הפלאפון מכיסי (מזל שהיה שם קליטה...), מחייג למספר 1800-76-76-76, ומרים תרומה בסך 50 ₪ לטובת רבבות לומדי התורה במוסדות הקדושים דחסידי בעלזא.

ובסיפור שלי כמו בסיפורים -

לא חולפת דקה (!), ואני מבחין מרחוק ברכב העושה את דרכו לכיוונינו סופסוף.

אני מיד נעמד ומתחיל לנופף עם ידי לעבר הרכב, ואכן - הרכב מבחין בנו ונעצר על ידינו בשולי הכביש. נהג חביב יוצא מהרכב ובודק מה קרה, ומיד הוא מוציא כבלים מרכבו ומתחיל למשוך פה ושם, אבל - ללא הצלחה יתירה 'גם אני חדש על הכביש, ואינני מתמצא כדבעי...' הוא אומר.

נו, אז מה עושים הלאה. האם בשביל זה תרמתי ל'מרכז', כדי שמישהו 'לא-מתמצא' כמוני יעצור לידי?!...

בטרם הספקתי לחשוב הרבה, צץ אל הכביש חסיד ברסלב האופייני למקום שכזה, כשהוא צועק לעברינו בקול: 'נשלחתי אליכם ישירות משמים כדי לבצע את המשימה על הצד היותר טוב'. הוא ניגש לרכב, חיבר מה שחיבר ומשך מה שמשך - ו-תוך דקה הרכב חזר וניעור לחיים כבתחילה!

רק בעיצומה של סעודת ליל שבת קודש בעיר צפת, כשאני מיסב ברוגע סביב שולחן השבת הערוך בכל מיני מטעמים, אני קולט לפתע את גודל הסייעתא דשמיא שהיה לנו, כי הרי לולא הרכב שהיה עוצר לידי עם ה'כבלים' לא היה הברסלב'ר מצליח לעזור לי, כי מה תועיל ההתמצאות שלו כשהוא ללא הכלים המתאימים. אותו דבר להיפך - ה'כבלים' בעצמם ג"כ לא היו תועלתיים עבורי, ללא הברסלב'ר שידע בדיוק איך להשתמש בהם. כך שמשמים שלחו לי את שני בני-האדם הנכונים ובדיוק בזמן הנכון, דקה לאחר שהרמתי תרומה לטובת 'מרכז מוסדות בעלזא'.

ד. קליין ירושלים

און א גוטע שעה

עוד (בדרך כלל אין למחותן מטבעות בכיסו...), עד שהוא מוצא מטבע נוספת של 5 ₪, ולאחר מאמץ נוסף הוא מוצא אי-שם בפניה דחוקה שלושה מטבעות בודדות של שקל, וכך הוא מצרף את כל ה"ש" השקלים יחדיו ומכריז: "הריני מפריש 18 ₪ אלו לצדקה לטובת "מרכז מוסדות בעלזא", כשבליבו הוא נושא תפלה חרישית שהנס שוודאי יתחולל בזכות הצדקה - יקרה באופן מידי וללא שהיות..."

שקט מתוח השתרר באולם, כשכל בני המשפחה דרוכים לראות איך ומתי יסתיים העיכוב המביך, עד שלפתע נשמעה קריאה לא צפויה מפתח האולם: "מישהו פה שכח מזוודה?" - - -

אכן, ניחשתם היטב. היה זה נהג המונית, אשר בדיקו לפני חמש דקות עצר מנסיעתו כדי להוציא בקבוק מים מתא המטען, וכך הוא הבחין במזוודה שכוחה המונחת לה ברוגע בבגאז', אינה מודעת למה שמותרחש סביבה...

הנהג עשה חושבים במהירות מי נסע עמו בשעתיים האחרונות, ומשום מה הוא נזכר מיד ביהודי החסידי עטור בגדי השיראין שנסע עמו לאולם החתונות לפני כשעה וחצי, ובשל כך הוא מחליט לבדוק תחילה שם באולם, אולי היהודי שכח את המזוודה...

התזמורת החלה חיש-מהר לנגן ביתר שאת ועוז את ניגון החופה, כשהחתן משלב את זרועותיו בזרועות אביו ואבי הכלה, כאשר בידיהם האחרות אחוזות האבוקות הדולקות המאירות את סביבותיהם באור יקרות, אור של נס ופלא שהתחולל בזכות כוחה של צדקת התורה...

מפי בעל המעשה הרב ש. ז. אשדוד

**חיים אץ-רץ
לחפש את
אמו, אך תוך
רגעים אחדים
הוא חוזר
ובפיו הבשורה
המאכזבת:
"טאטי, המזוודה
איננה..."**

צילילי

המוזיקה החלו לנגן חרישית את ניגון החופה המסורתי עתיק היומין.

הצלחת נשברה זה מכבר, אחר קריאת התנאים כנהוג, והחתן, עטור ב'קיטעל' הלבן - בגד קודש של כ"ק מרן מהר"א ז"ע, עומד מוכן ומזומן לצאת אל רגעיו הנעלים ביותר עלי אדמות - אל מעמד החופה וקידושין, במהלכו יקים את ביתו הנאמן בישראל.

"רק רגע" פונה המחותרן אבי הכלה אל החתן. "צריך להביא את הנרות הקלועים של החופה". ובתוך כדי דיבור הוא פונה אל ילדו ומבקש: "חיימק'ה, לך תבקש ממאמי את שני הנרות המונחים במזוודה הכחולה".

חיים אץ-רץ לחפש את אמו, אך תוך רגעים אחדים הוא חוזר ובפיו הבשורה המאכזבת: "טאטי, המזוודה איננה... מאמי טוענת שככל הנראה היא נשכחה במונית" - - -

וואו... מה עושים!?! לך תמצא את המונית עכשיו, כשהחתן כבר כמעט מתחיל לפסוע לעבר החופה - - -

"מילא שאר החפצים שהיו מונחים במזוודה, עוד נוכל איכשהו להסתדר בלעדיהם. אבל הנרות... בלי נרות הרי אין חופה..." מהרהר המחותרן בליבו. "הישועה חייבת להפציע כאן ועכשיו, ללא שהיות..."

ובכל זאת, למרות הלחץ הגדול, לא מאבד המחותרן לרגע את יישוב דעתו, ובשיא הפשטות והאמונה הוא משלשל את היד לכיס ומפשפש, עד שהוא מוצא מטבע של 10 ₪. "לא, זה עדיין לא מספיק" הוא חושב. הוא ממשיך לחפש

6:15 ב-ד-י-ו-ק!

מתנשם ומתנשף כולי הגעתי אל בית-המרקחת, ואני מפשפש בכיסי במטרה להוציא את מרשם התרופות, אך - שומו שמיים, המרשמים אינם! אני מחפש בכיס הימני ובכיס השמאלי, בכיסי המכנסיים ובכיסי הרעקיל, אך הדפים אינם...

שליט"א על דא ועל הא, ובתוך הדברים מספר לי אבי כמסיח לפי תומו: "לפני כעשרים דקות הרגשתי שיותר אינני יכול לעמוד בסאת ייסורי העולה על גדותיה, וזרם של דמעות החל לשטוף את עיני, כשכולי תקוה שה' הטוב יצליח דרכך אצל הרופא, ושהרופא יהא שליח נאמן להמציא לי תרף ומזור, ותוך כדי חשתי בדחף בלתי מוסבר לגשת אל קופת הצדקה של "מרכז מוסדות בעלזא", שסגולתו גדולה מאוד כידוע, והפרשתי בדמעות ותחנונים שטר נכבד למען צדקת עמלי התורה הק', שתעמוד לי לחסד ולזכות, ואכן אחרי כעשר דקות הופעת כמלאך מן השמים עם התרופות המיוחלות".

לשמע דבריו המרגשים של אבי, ניתרתי ממקומי בתדהמה ושאלתי את אבי: "טאטע לעבן, אמור נא לי מה היתה השעה המדוייקת כאשר שלשלת את התרומה עבור ה"מרכז"? נענה אבי ואמר: "בשעה 6:15 בדיוק", כשהוא מביט עלי בתמיהה רבתי, והוא אינו מבין על מה ולמה רבתה התרגשותי.

"שמע נא אבי מה שאירע עמדי באותה עת, ולא תסתכל עלי בתמיהה רבה כל כך..." נעניתי לו, והתחלתי לגולל בפניו את כל מה שאירע עמי, ועל שאחרי ככלות הכל הצלחתי למצוא את הדפים בדיוק בשעה 6:15...

כוחה של צדקה - - -

הגדול...

וכך, כשמחשבות אלו מתרוצצות במוחי, עלתה צעקה דוממת מליבי עד לב השמיים: "אנא השם הושיעה נא!" - - -

ואכן, הישועה באה - הרבה יותר מוקדם מהצפוי...

חזרתי אל הרחוב הסואן והתחלתי לתור בעיני אחר המרשמים, בבחינת 'לך תמצא מחט בערימה של שחת', אבל - לפתע מתעופפים מול עיני צרור דפים מוכרים המהודקים יחדיו. אני רץ אל הדפים ותופס אותם, ואכן - זה לא אחר מאשר המרשמים הנחוצים.

אני נותן הצצה חפזה על השעון, ואני רואה שהשעה 6:15, בדיוק השעה בה בית-המרקחת נסגר, בכל זאת אני ממהר לעבר בית המרקחת, כשכולי תקוה שאספיק להיכנס לחנות בטרם נעילתה, ואכן בס"ד הספקתי להיכנס לחנות ולרכוש את כל התרופות, ומשם התקדמתי מיד לעבר ביתו של אבי שליט"א, כשכל כולי אומר שמחה על שבדקות הקרובות יתחיל אבי שליט"א להרגיש הקלה עצומה בכאביו.

הגעתי אל אבי שליט"א ומיד טפטפתי לפיו כמה טיפות, אשר תוך דקות מספר פעלו את פעולתן והשפיעו לטובה על מצב רוחו ועל כאביו.

לאחר מכן התיישבתי לשוחח עם אבי

כמה צער וסבל נאלץ אבי שליט"א לעבור, עד שהתור המיוחל לפרופסור הדגול הגיע סוף סוף.

חדשי ההמתנה הארוכים ומורטי העצבים אכן חלפו להם בעצלתיים, אבל בסוף זה הגיע.

נכנסתי אל חדר-הקבלה של הרופא. הרופא לקח לידי את התיק הרפואי של אבי, והחל לעלעל בו בכובד ראש. האבחונים הרפואיים, תוצאות צילומי הסי.טי. ובדיקות הדם - נפרסו כולם לפניו, וכך, תוך שהוא בוחן כל פרט ופרט לאשורו, הוא מתחיל לרשום אבחנה חדה וברורה משלו, כשבסיכומו הוא כותב הוראות מעשיות לטיפול תרופתי ממושך, טיפול יקר אשר בסופו של דבר אמור להעלות ארוכה ומרפא למכאוביו ולסאת ייסוריו של אבי היקר.

בשעה 6.05 יצאתי מחדרו של הרופא בתקווה גדולה, תוך כדי שאני ממהר אל עבר חנות בית המרקחת הסמוכה הסוגרת את שעריה בעוד שעה מועטה, במטרה לרכוש את התרופות היקרות המופיעות ע"ג המרשמים שקיבלתי זה עתה מהרופא.

מתנשם ומתנשף כולי הגעתי אל בית-המרקחת, ואני מפשפש בכיסי במטרה להוציא את מרשם התרופות, אך - שומו שמיים, המרשמים אינם! אני מחפש בכיס הימני ובכיס השמאלי, בכיסי המכנסיים ובכיסי הרעקיל, אך הדפים אינם...

משקל כבד של כאב ותלאה נפל שוב עלי ליבי. הרי חודשים ארוכים המתין אבי ליום זה בו אפגש עם הפרופסור המומחה, אשר בעז"ה אמור לסייע בידינו להביא לשיפור עצום במצבו הגופני הירוד של אבי ולהקל על ייסוריו, וכעת ברגע של חוסר זהירות איבדתי את המרשמים הכה-יקרים. ומי מדבר עוד על ההפסד הכספי

איפה? הכסף!

מיהרתי אל
ביתי להטמין
את השקית
השחורה
במקום שמור
וחבוי באין
רואים, במגירת
השידה בחדר
השינה, בתקוה
לפגוש את
השקית שוב
בעוד כחודש
ימים, בהגיע
ליל החתונה...

ההכנות

בעיצומן.

בשעה טובה ומוצלחת זכיתי לארס את בני יקירי, וכעת, חודש ומחצה לפני התאריך המיועד, ההכנות לחתונה נכנסו להילוך גבוה.

בסייעתא דשמיא מיוחדת, אחר שזה כמה שנים שניסיתי - ללא הצלחה יתירה - לגבות חוב גדול שאחד מידידי היה חייב לי, בדיוק כעת בעמדי טרם נישואי בני סיבב מסבב כל הסיבות שידדי ניגש אלי עם שקית שחורה עמוסה בעשרות רבות של שטרות ירוקים, ופרע את חובה בשעה טובה, כך שנחסך ממני להתרוצץ מגמ"ח אחד למשנהו בניסיון להשיג את כל הכסף הדרוש למימון החתונה.

מיהרתי אל ביתי להטמין את השקית השחורה במקום שמור וחבוי באין רואים, במגירת השידה בחדר השינה, בתקוה לפגוש את השקית שוב בעוד כחודש ימים, בהגיע ליל החתונה...

כמה ימים לפני החתונה רציתי לוודא שהכסף אכן נמצא במקומו והכל שריר וקיים. אני ניגש למגירה השמורה ופותח אותה לרווחה, והנה שוד ושבר - הילד איננו! דאס געלט איז נישט דא, ואני אנה אני בא...

רק זה חסר לי עכשיו, ימים אחדים לפני החתונה, אחר שכל הריצות וההתארגנויות לקראת החתונה עמדו מאחוריי ב"ה, וכעת אני צריך להתחיל שוב במירוץ מייגע ובלתי נגמר אחר הלוואות של סכומי כסף גדולים... ומי מדבר על עצם ההפסד הכספי הגדול...

לא אמרתי מיד נואש, והתחלתי לחפש את הכסף בכל מקום אפשרי. תחילה שפכתי את כל תכולת המגירה על השולחן, ומיינתי היטב את כל החפצים, אך - הכסף

לא נמצא. משם המשכתי אל ארון הבגדים, ומשם - אל הארונות העליונים של כלי פסח, ואפילו מתחת למזרון בדקתי, אבל - הכסף נעלם כאילו בלעתו האדמה - - - חיפשתי וסרקתי, נברתי ופשפשתי ללא הרף, והוצאתי ולקחתי את כל תכולת ארונות הבית השונים, אך - הישועה בוששה מלבוא. הכסף איננו.

לאחר שעה ארוכה של חיפושים מורטי-עצבים נפלתי שדוד על הכסא הסמוך, כשבמוחי כבר החלו להתעופף שמות של גמח"ם מוכרים וידידים טובים שאולי יואילו בטובם לסייע בידי ולהלוות עבורי סכומים ניכרים, עד שמרוב מחשבות החל ראשי להסתחרר ולחוג סביב עצמו.

לפתע קולטות עיני את קופת הצדקה של ה'מרכז' הניצבת מולי ע"ג הארון הסמוך. "איך שכחת מהסגולה לכל דבר?" גערתי בעצמי, תוך כדי שאני נחפז אל קופת הצדקה ומשלשל סכום הגון, בצפייה לישועת ה' כהרף עין.

ואז חולפת בי המחשבה, שאולי מרוב העומס במגירה העליונה נפלה שקית הכסף אל המגירה התחתונה, ואני לא הבחנתי בכך. אמנם כבר בדקתי פעם אחת במגירה ההיא, אבל לא נברתי שם לעומק, ויתכן שהיא כן נמצאת שם.

ממחשבה למעשה, קמתי ופתחתי שוב את המגירה התחתונה וחיפשתי שם היטב, עד שמצאתי את שקית הכסף, עמוסה ומלאה עם כל תכולתה כביום הנחתה שם...

י. ב. בני ברק

נס ופלא-פון

ומרוט, והגרוע מכל - כבוי...

"אוי! רק לא זה! איך אני ממשיך מכאן ליום העבודה אם הפלאפון יצא לשבייתה כללית... איך אני מתקדם בלעדיו?" - - - בזהירות יתר אני נחפז להרים את המכשיר ומנסה להדליקו, אך ללא הצלחה...

תחושת חוסר אונים החלה להתפשט בליבי. "מה אני עושה? כל המידע היקר המונח במכשיר - הלך לאבדון..."

תקוה אחת עדיין קיננה בליבי, אולי אצליח להעביר את תוכן המכשיר אל כרטיס זיכרון, ומשם אוכל להעבירו לפלאפון החדש שארכוש. אולם, לצורך כך המכשיר חייב להידלק שוב, לפחות לזמן העתקת החומר, אבל לעת עתה הוא הרי לא מסכים בשום פנים ואופן להידלק מחדש.

כיון שכך, החלטתי תחילה לגשת אל קופת הצדקה "צדקת ארץ ישראל" שע"י "מרכז מוסדות בעלזא", ולהרים נדבה בסך 50 ₪, בתקווה עזה כי זכות הצדקה תעמוד לימיני להושיעני.

לאחר מכן נפניתי להכין את המכשור המתאים להעברת החומר היקר, ואז ניסיתי בפעם המי יודע כמה להדליק את הפלאפון, והנה - הלוא יאומן קרה! הפלאפון נדלק ב"ה, והצלחתי להעביר את כל החומר החשוב אל כרטיס הזיכרון בהצלחה רבה.

אה, שכחתי לציין, כי ברגע שהמכשיר סיים להעביר את החומר הוא שבק חיים לכל חי, ונתקיים בו 'שבת וינפש', אבל מה זה חשוב, עיקר שכל החומר הנחוץ נמצא בידי...

בברכה רבה

ש. שפירא - אשדוד

כדרכם של אנשים בדורינו - דור 2017, אני נעזר על כל צעד ושעל ממהלך יום עבודתי בידידי ורעי הטוב, אשר מסייע לי להידבר עם כל המי-ומי שאני צריך ליצור עימם קשר במהלך העבודה, ולמען מי שעדיין לא הבין למה כוונתי, אקרא לילד בשמו: פלאפון.

וידוגש, כי בנוסף לשימוש הרגיל שלי בפלאפון ככלי עזר ליצירת קשר עם פרטנרים וקליינטים שונים, משמש עבורי הפלאפון גם כמאגר עצום של מאות מספרי טלפון חשובים וחיוניים, הבאים לידי שימוש כמעט בכל רגע נתון.

מטבע הדברים, ברבות הימים פיתחתי תלות כה חזקה ונחרצת בפלאפון, עד שאינני מסוגל לחשוב איך הייתי מתנהל ללא הפלאפון אפילו יום אחד... וכיון שכך, הייתי מתנהל תדיר עם הפלאפון במשנה זהירות, נזהר ונשמר שלא יפול ושלא יחבט, שלא יגיע לידי ילדי הקטנים ושלא יפול למים, וכל זאת בכדי שמאגר המספרים העצום אשר הכלי טומן בחובו לא ירד לטמיון חלילה.

ובכל זאת, אַ מְעַנְטְשׁ אִיז דָאךְ נָאר אַ מְעַנְטְשׁ...

היה זה תחילתו של יום עבודה רגיל, יום בו אני אמור להספיק לקדם ולסדר דברים רבים וחשובים, נחוצים ומועילים. בְּקִיצְעוֹר, עוד יום עבודה מאתגר ומעניין של יהודי הנהנה מיגיע כפיו.

אני נפנה אל פתח ביתי בדרכי לצאת אל מקום עבודתי, ולפתע אני שומע קול חבטה... אני מביט מיד ארצה לראות מה נפל, ולגודל תדהמתי אני רואה את הפלאפון הכה חשוב שלי מוטל ארצה חבוט ומוכה, סדוק

"טאטי"

אי"ה תוך ארבעים יום אני מתארס!" אומר לי לילה אחד בני הבחור בן ה-21, כאשר באותה עת עדיין לא זכינו למצוא עבורו את השידוך המיועד עבורו מן השמים.

"מניין לך זאת?" נעניתי מיד בשאלה, כשליבי נצבט ונכמר בקרבי למראה בני היקר אשר ככל הנראה צערו כה גדול מנשוא, עד שהוא מתחיל להזות בהקייץ...

לא שחלילה אינני מקוה בכל לבי שאכן כך יהיה, אבל מנין לו הבטחון המוצק בדבריו, תהיתי.

"נזכה, נחיה ונראה" ענה בני לעומתי, כשהוא מבליע בין שפתיו חיוך צופן סוד - - -

"אמן כן יהי רצון" הפטרתי, ותוך זקות אחדות פרח הסיפור מזכרוני לגמרי.

כעבור תקופה קצרה:

"מזל טוב מחותן! אה, אָזא שיינער שידערך, קיין-קיין-הָרַע..."

"אָ סאך נחת, מחותן" הורעפו האיחולים והברכות מכל עבר.

אכן, היום המיוחל והמקווה זה עידן ועידנים - הופיע והפציע בסופו של דבר, כשבני היקר התארס בשעה טובה ומוצלחת.

בסיומו של מסיבת ה'ווארט', קרב אלי בני וקרא לי לבוא עמו לפינת הסלון של בית המחותר אבי הכלה, שם לחש על אזני כממתיק סוד: "טאטי, אתה זוכר?" - -

"מה אני אמור לזכור" עניתי לו בתמיהה, כשאני מגרד את פדחתי בניסיון להיזכר במשהו מיוחד...

"מה, אינך זוכר?! שואל שוב בני החתן, כשהוא ממשיך בנעימת ספירת העומר: "היום, ארבעים יום, שהם בדיוק ארבעים יום מאז שהתחלתי לספור" - - -

לשמע דבריו ניתרתי ממקומי בתדהמה, כשאני נזכר בשיחה הקצרה שהייתה בינו אי-שם באישון ליל לפני ארבעים לילות בדיוק...

"איך עשית את זה" אני מיד שואל אותו. "איך ידעת שזה יקרה, ומה פעלת בכדי שזה אכן יתחולל במציאות?". "טאטע, זה לא לעכשיו, אי"ה בדרך הביתה אספר לך בדיוק מה היה".

בדרכינו הביתה, כאשר אנחנו יושבים במונית עייפים ותשושים מחד, אך מאידך - מלאי שמחה והתרגשות, החל בני לספר:

"לפני ארבעים ואחד יום בדיוק יצא חברי הטוב שמואל חיים מן הישיבה, בדרכו הביתה טרם נישואיו בשעה טובה ומוצלחת.

כידוע לך, שמואל חיים היה אחד מחברי הכי קרובים, וכיון שכך קשתה עלי פרידתו עד למאוד, ובפרט כאשר הוא כבר זוכה לצאת מהישיבה

להקים את ביתו בשעטומ"צ, ואני נשאר בישיבה בלעדיו...

ישבנו לשוחח שיחת פרידה ארוכה ונרגשת, כשבמהלכה אמר לי שמואל חיים חברי, שלטובתי הוא רוצה לחשוף לי איך הוא כבר זכה להגיע סמוך ונראה ליומו הגדול, והוא כבר עומד להקים את ביתו.

"היה זה לפני כמה חדשים" סיפר לי שמואל חיים. "גם אני, כמוך כעת, הייתי שבור ממצבי, כאשר מדי יום ביומו נשברו צלחות מסביבי אצל חברי לספסל הלימודים, ורק עלי פסחו הצלחות... רק אצלי הן נותרו שלימות..."

"מצבי העגום די כאב לי ותפס מקום נכבד בירכתי מוחי ולבי, עד שביום מן הימים, בעודי מהרהר על הקורות עמי, אני חולף על יד קופת הצדקה של "מרכז מוסדות בעלזא" המותקנת על יד הכניסה לבית המדרש, ולפתע הזדקרו לנגד עיני המילים הכה מוכרות: "והיא סגולה לכל דבר" הכתובות על הקופה באותיות בולטות, ומאז במשך כמה שעות לא יצאו לי המילים הללו מהראש, כשהן מתנגנות להן שוב ושוב: 'סגולה לכל דבר', 'סגולה לכל דבר'..."

"כיון שכך, חשבתי בליבי שאולי זה סימן עבורי מן השמים שעלי לקום ולעשות מעשה כל שהוא, ולהפעיל את ה"סגולה לכל דבר" שוודאי תפעל גם עבורי גדולות ונצורות.

"וממחשבה למעשה. גיבשתי לעצמי תכנית קלה וברת-ביצוע, שבמהלך ארבעים היום הבאים אשלשל מדי בוקר מטבע של צדקה לתוך קופת ה'מרכז', ולאחר מכן אומר פרק תהילים בכל הכוונה ומכל הלב, וכך אני מקוה שישועתי תמהר לבוא.

"מני אותו יום והלאה אכן בצעתי את הקבלה שקיבלתי על עצמי מדי יום ביומו וללא פשרות, על הצד היותר טוב, כשפעמים שלשתי מטבע של 5 ₪ ופעמים רק מטבע של 1/2 ₪, אבל בכל יום ויום הכנסתי משהו לקופת הקודש, מתוך אמונה פשוטה וזכה שכך אזכה לישועה בעז"ה, ובערב שב"ק הנחתי פעמיים פרוטה - בבחינת "לחם משנה", אחת ליום שישי ואחת לשב"ק.

"מה אומר ומה אדבר" סיים שמואל חיים את סיפורו. "בדיוק ביום הארבעים זכיתי שהצלחת שלי נשברה אף היא סופסוף, והתארסתי בשעה טובה!

"אני ממליץ לך בחום ידידי הטוב לאמץ את הרעיון שלי, ומובטחני, מניסיון אישי, שלא תתחרט על כך..."

"טאטע לעבן" - סיים בני החתן את הסיפור המרגש, "כפי שאמרתי לך, סיפור זה שמעתי מחברי הטוב שמואל חיים לפני ארבעים ואחת יום, כשכבר למחרת התחלתי בביצוע הסגולה הנפלאה, ו..הנה התוצאה לפנינו..."

והיא סגולה לכל דבר
1800-76-76-76

בכל מצב • מכל מקום • בכל עת

טכנולוגיה בגרוש

זכיתי בחסד ה' למסור שיעורים רבים בכל הרבי הארץ, בהלכות שונות ומגוונות.

למען העברת והבהרת העניינים הנלמדים על בורים, ערכת מצגת נאה ומשובבת עין אשר ממחישה בצורה ברורה ונהירה את הנלמד, כשמדי שיעור אני מגיע מצויד במחשב (הכשר כמובן...) ומקרן, והדבר מועיל ותורם מאוד להבנת הדברים כראוי וכנכון.

ויהי היום. אני מגיע ליישוב מרוחק בדרום הארץ לקראת מסירת שיעור נוסף כפי שאני מורגל לעשות אחת לשבוע ואף יותר. נכנס לאולם כשההיכל כבר מלא וגדוש מפה לפה. אני מוציא את המחשב בטבעיות וממקמה על הסטנדר הסמוך אלי, ולאחר מכן אני נפנה למקם את המקרן על מכונן, ולפתע אני שומע קול מאחור: קרחחח...חח... פלופ.

אני מסתובב מהרה לראות מה אירע, והנה שוד ושבר!!! אני מבחין במחשבי היקר שרוע על הרצפה, שרוט מוכה וחבול...

מבוכה רבה אחזה אותי לרגע לעיני כל הקהל העוקב אחרי בעיניו הסקרניות, אך בין-רגע התעשתתי, התכופתי והרמתי את המחשב, וניסיתי להפעילו. ברם, המחשב, כשאר חבריו האלקטרוניים, לא מיהר להידלק אחרי המכה החזקה שקיבל...

תחושת חוסר אונים גדשה את כל כולי ואימה להכריעני חלילה...

זה לא רק בגין הביזיונות הרבים שזכיתי לספוג באותה עת במידה גדושה, כשאני עומד חסר ישע מול עשרות איש הממתנים לפתיחת ההרצאה.

הרי מאות שעות העבודה שהשקעתי בעריכת ובניית המצגת הנהדרת ירדו לטמיון, באם לא אצליח להדליק את המחשב ולשחזר את החומר היקר מפז. ומי מדבר על הנוק הכספי שייגרם לי באם לא אוכל להמשיך למסור את ההרצאות, כי בלעדי מצגת אין הרצאה...

כמעט פתחתי את פי להביע את התנצלותי בפני הקהל הנכבד, לקפל ציוד ולסגת אחור, אך לפתע נזכרתי כי עדיין לא ניסיתי להפעיל את המחשב באמצעות ה"מרכז"... הרי ל"מרכז" יש שירות מיוחד של הפעלת מחשבים שבורים באמצעות

תרומת הקודש לקופה הקדושה...

מיד פציתי את פי בתפילה נרגשת כלפי שמיא, שיעזרני ה' ובזכות הסכום ההגון שאפריש למען "צדקת ארץ ישראל" (מוקד 7676 עדיין לא פעל באותה עת, כך שלא הייתה לי אפשרות אחרת של הפרשת התרומה...) יַעֲשֶׂה לי נס של ממש, שלא אבוש ולא אכלם אל מול הקהל הממתין, ובעיקר - שהמצגת היקרה לי מכל לא תאבד לי לנצח חלילה, וככלותי לדבר אל ה' ניסיתי שוב להפעיל את המחשב.

מה אומר ומה אדבר, לא יאומן - אך יסופר, המחשב קם לתחיה...

זה אמנם לקח כמה דקות, אבל לבסוף הופעלה המצגת כראוי והשיעור נמסר בלהט ובהתלהבות בפני המשתתפים אשר הביעו את הנאתם הצרופה מהמצגת המופלאה.

תתפלאו לקרוא, אבל כשמסרתי את המחשב לטכנאי לצורך בדיקה וסקירה יסודית נודע לי, שה'דיסק-קשיח' קיבל מכה אנושה כל כך עד שכל החומר שנאגר במחשב נמחק כליל ללא אפשרות שחזור, ורק המצגת המדוברת נותרה לפליטה לטובה מכל החומר!

פלאי פלאים!!!

בכבוד רב

הרב ..... שליט"א (השם שמור במערכת)

המהפך הגדול והמבורך של "צדקת ארץ ישראל":

מוקד התרומות 7676

בכל מקום, בכל שעה, מכל מדינה!

מאנ"ש המברכים ברכת הנהנין על השירות המיוחד, ומביעים התפעלות על כך שב"מרכז מוסדות בעלזא" חושבים בכל עת איך יכולים להועיל ולשפר את השירות עבור ציבור אנשי שלומינו הנתבעים, נותנים ונושעים בס"ד.

אנ"ש באר"י

מברכים ומשבחים

ציבור אנשי שלומינו שיחי' קיבל בשמחה ובברכה מרובה את הבשורה המרנינה על המהפך המבורך במערכת "צדקת ארץ ישראל" שעל ידי "מרכז מוסדות בעלזא".

במרכז המהפך עמד הצורך העז להקים מערכת טלפונית ממוחשבת שתספק ותיתן מענה לכל אלו הרוצים להרים תרומה הגונה למען קופת הקודש של ה"מרכז" אך אין הקופה מצויה בקרבת מקום עליהם, אם בגין השעה המאוחרת, אם מחמת המיקום.

אם עד היום נמנע מציבור אנשי שלומינו להרים את תרומתם למען ה"מרכז" בשעה ארבע לפנות בוקר כשהם מצויים בבית החולים בנסיבות משמחות או מצערות חלילה, או לחליפין - כאשר אחד מאנ"ש מצא את עצמו תקוע על הכביש אי-שם באזור נידח בדרום הארץ, לא היה לא-ל ידו אפשרות מעשית להרמת תרומת הקודש, אלא אם כן הבטיח בליבו לתרום לאחר מכן, כשבסופו של דבר לא פעם עלול הדבר להישכח ולטבוע בתהום הנשיה...

ברם, מעתה, לאחר הקמת המערכת החדשה והמשוכללת של צדקת ארץ ישראל, יכול כל אחד מאנשי שלומינו להרים טלפון בכל שעה משעות היממה, ומכל מקום בארץ בו הוא נמצא, לחייג למס' 76-76-1800 של "מוקד התרומות" החדש, ולבצע באופן מידי את התרומה שבדעתו לתרום, ללא שהיות ועיכובים, וכך גם זוכים בעז"ה לישועות מהירות יותר...

מאז הקמת המערכת החדשה כבר נרשמו במוקד מאות רבות של שיחות שהגיעו בכל שעות היממה, מסכומים פעוטים - חשובים אף הם - ועד לסכומים ניכרים ונכבדים בסך אלפי ₪ שכבר עשו את דרכם לקופת הקודש באמצעות מערכת משוכללת וחדשה זו של "מוקד התרומות".

אין ספק כי בשורה זו מהווה מענה נחוץ ומועיל עבור רבים וטובים

הרחבת המהפך לרחבי תבל

אנשי בשורה אנו היום לאנשי שלומינו החשובים תושבי מונטריאול, לונדון ומנססטר שיחי', כי לאחר שבהנהלת "מוקד התרומות" באר"י נכחו לראות עד כמה נחוצה ומועילה המערכת עבור כלל אנשי שלומינו, הוחלט לחבר למערכת זו גם את כלל אנשי שלומינו בכל מקומות מושבותיהם ברחבי תבל.

בשלב ראשון יחוברו למערכת שלושת הערים הנ"ל - מונטריאול לונדון ומנססטר, אשר בהם יחלו לפעול כבר בתקופה הקרובה קווי הטלפון של מערכת "מוקד התרומות", באמצעותה יוכלו אנשי שלומינו להעביר את תרומתם לקופת הצדקה בכל עת ומכל מקום.

במקביל לכך פועלים מנהלי המערכת ללא ליאות להרחבת השירות לכלל ריכוזי אנ"ש ברחבי תבל, ומקווים אנו כי בעז"ה בקרוב תושלם המשימה על הצד היותר טוב.

מנהלי המערכת מציינים בזאת, כי גם בחו"ל - כמו בארץ ישראל - יסתיימו מספרי הטלפון במספר הייחודי "7676". עוד זאת יצוין, כי הקווים הנ"ל הינם קווים חנימיים לחלוטין - ללא שום עלות למתקשרים, וזאת על מנת להנגיש את השירות לכל אחד ואחד בצורה הנוחה והקלה ביותר.

ומולץ בזאת לציבור אנשי שלומינו לעקוב אחר מספרי הטלפון המדוייקים ולשמרם באופן מידי במכשיר הפלאפון, למען יהא המספר ברשותם על כל צרה שלא תבוא ועל כל שמחה שתבוא בעז"ה... שנשמע ונתבשר בשורות טובות!

מספרי הטלפון של "מוקד התרומות" בארץ ובעולם:

ארצות הברית:
1877-PUSHKAH

ארץ ישראל:
1800-76-76-76

קנדה (מונטריאול / טורונטו / קוויבק):
1855-223-7676

אנגליה (לונדון / מנססטר / וועסטקליף):
0333-123-7676

שאר המקומות: 222-656-722 (972)

Save the number on your mobile device for use when needed

מה הפלא שליבר'ס הוא המותג הכשר המוביל בארצות הברית...

בזכות האיכות הקפדנית, מגוון המוצרים הייחודיים והטעם שאין דומה לו הוא הפך למותג הכשר האהוב ביותר בארצות הברית.

Made in USA

להשיג בחנויות המובחרות שיווק והפצה: ספיישל גלאט בע"מ
טל: 077-4451-930

